felrémlő partok

az ágy alatt meddig rejtegetjük eldobozolt félemlékeinket?

van e idő, mikor már nem úgy van? nem úgy, hogy beleszédülünk?

egy kilógó zsinór is elég, hogy felhúzza a búgócsigát. és csavar. széttép a bűntudat.

ma az feszít, hogy szidtam az istent. előtte, azóta soha. egy ostoba játék miatt, tengerpartos volt az is. sós, mint az izzadság a halántékomon.

felütik fejük a szégyenek.

óvodában egyszer rosszul mondtam anyukám vezetéknevét. úgy tűnt, nem tudom. kísértenek, mint a fehér part, amiről álmodni szoktam. amin naphosszat sétálok. és nincsenek. nincsenek lábnyomaim. máskor van a homokban valami szürke is, valami homályos, meg érzek egy kis húgyszagot. ilyenkor balaton. szalad a part, sorban homokvárak. az egyikben én élek. van árok és híd is, erkély meg ablak a bástyáimon. és zászló. és én vagyok a mezítlábas is. (még jó, hogy.) minden nap földig rombolom.

ideje van

mert ők olyan nagyon szépek voltak

fákra emlékszel. főleg rájuk.

kérgük illatára. az ízére is egy kicsit.

árnyékuk átszövi az udvart.

a tied közöttük elveszik.

kukoricát morzsolsz a piros sámlin.

nem bírja még a kezed. hagyod is.

más dolog is piszkálásra késztet.

a terasz oldala pikkelyes, a pikkelyen vékony réteg moha.

ahol megnő, onnan kikaparod.

fekete ívben végződik a köröm.

a fák alatt mozgás van.

járkálnak derékban végződő emberek.

csak törzsük van.

mint a fáknak.

meg munkásnadrágjuk és bakancsaik.

vagy otthonkájuk.

és ki tudja, hol végződnek.

az arcukat te rajzolod.

sosem tévedsz.

ez így

igaz.

…

Döntő dolgokat nem láttam soha

A pitypangokat fújom szét a szélben.

Iparkodom – legalább ebben.

Nem gyújtom fel készakarva öregapám lámpásait.

Nehéz munka ez. Nem kevés.